

uitspraak

RECHTBANK DEN HAAG

Bestuursrecht

zaaknummers: SGR 21/4567 en SGR AWB 21/4555

uitspraak van de voorzieningenrechter van 24 september 2021 op het beroep en het verzoek om voorlopige voorziening in de zaak tussen

[REDACTED], te Wassenaar, verzoeker
(gemachtigde: [REDACTED]),

en

het college van burgemeester en wethouders van Wassenaar, verweerder
(gemachtigde: [REDACTED]),

Als derde-partij nemen aan het geding deel: [REDACTED]

(gemachtigde: [REDACTED]).

Procesverloop

In het besluit van 14 april 2021 (primaair besluit) heeft verweerder het handhavingsverzoek van verzoeker van 1 maart 2021, om op grond van de Woningwet en het Bouwbesluit 2012 handhavend op te treden tegen de strijdige situatie aangaande het perceel Van Bergenlaan 7 te Wassenaar, afgewezen.

In het besluit van 6 juli 2021 (bestreden besluit) heeft verweerder het bezwaar van verzoeker tegen het primaire besluit ongegrond verklaard.

Verzoeker heeft tegen het bestreden besluit beroep ingesteld. Hij heeft de voorzieningenrechter verzocht om een voorlopige voorziening te treffen.

Verweerder heeft een verweerschrift ingebracht.

De voorzieningenrechter heeft het verzoek op 7 september 2021 op zitting behandeld. Verzoeker en verweerder hebben zich laten vertegenwoordigen door hun gemachtigden. Tevens zijn verschenen [REDACTED], bijgestaan door haar gemachtigde en [REDACTED] architect en [REDACTED].

Overwegingen

1. Verzoeker woont tegenover het perceel met opstallen aan de [REDACTED] te Wassenaar (het pand). Voor het verbouwen van dat pand is op 12 april 2018 door verweerder een omgevingsvergunning verleend. Omstreeks december 2019 is een aanvang gemaakt met de sloopwerkzaamheden, maar sindsdien zijn er weinig of geen

werkzaamheden verricht. Verzoeker heeft verweerder op 26 februari 2021 verzocht om tot handhaving over te gaan. Volgens verzoeker is de woning veranderd in een ruïne en ligt het bouwterrein, afgezet met bouwhekken en stukken plastic, er al weer enkele jaren verlaten bij, met als gevolg dat verzoeker tegen een enorme rotzooi aankijkt. Verzoeker stelt dat de staat van het pand niet voldoet aan de minimumeisen van het Bouwbesluit 2012 en dat verder in ernstige mate sprake is van strijd met de redelijke eisen van welstand, als bedoeld in artikel 12 van de Woningwet en de Welstandsnota van de gemeente Wassenaar. Verzoeker heeft verzocht tegen deze illegale situatie op te treden middels een aan derde-partij op te leggen last onder dwangsom.

2. Verweerder heeft dit handhavingsverzoek bij het primaire besluit afgewezen, waarbij is overwogen dat er van uit wordt gegaan dat derde-partij binnen korte tijd met de uitvoering van de verbouwingswerkzaamheden zou beginnen. Bij uitspraak van 30 april 2021 (ECLI:NL:RBDHA:2021:4459) is het door verzoekers ingediende verzoek om een voorlopige voorziening afgewezen wegens onvoldoende spoedeisend belang.

3. De bezwarencommissie heeft op 31 mei 2021 geconcludeerd dat het primaire besluit wegens onzorgvuldige voorbereiding en een ondeugdelijke motivering niet in stand kan blijven. De commissie heeft verweerder geadviseerd om aan de hand van een aantal vragen nader te bezien of het primaire besluit in stand kan blijven dan wel moet worden herroepen.

4. In het bestreden besluit vermeldt verweerder dat de verleende omgevingsvergunning de overtredingen weliswaar legaliseert, maar dat onvoldoende concreet is gemaakt dat er wordt aangevangen met de bouwwerkzaamheden, met als gevolg dat de geconstateerde overtredingen in stand worden gehouden. Daarom is verweerder voornemens om de verleende omgevingsvergunning van 12 april 2018 in te trekken, als er binnen zes maanden geen concrete en ondubbelzinnige actie wordt ondernomen om tot verbouw over te gaan. Verweerder stelt in beginsel verplicht te zijn om handhavend op te treden en er zijn volgens verweerder geen bijzondere omstandigheden bekend op grond waarvan van handhavend opgetreden moet worden afgezien. Verweerder stelt zich verder op het standpunt dat de belangen van verzoeker zwaarder wegen gelet op het belang van een prettig woon- en leefomgeving. Besloten is echter dat er met dat voornemen om de verleende omgevingsvergunning van 12 april 2018 in te trekken voldoende aan het handhavingsverzoek van verzoeker is tegemoetgekomen.

5. Verzoeker voert aan dat hij er spoedeisend belang bij heeft dat thans handhavend wordt opgetreden. Verweerder heeft geconstateerd dat sprake is van overtreding, en dat sprake is van een beginselplicht tot handhaving, waarvan alleen in bijzondere gevallen kan worden afgezien. In het kader van de belangenafweging heeft verweerder aangegeven dat de belangen van verzoeker bij handhaving zwaarder wegen, maar desondanks wordt geweigerd om tot handhaving over te gaan. Verweerder heeft enkel aangegeven voornemens te zijn om de verleende omgevingsvergunning in te trekken. Het enkel op termijn intrekken van de omgevingsvergunning kan niet als handhaving worden gezien en zal het probleem ook niet oplossen. De omgevingsvergunning had al lang ingetrokken kunnen worden, maar ook al zou die ingetrokken worden, lost het niets op voor verzoeker omdat alles blijft zoals het is, aldus verzoeker. Verweerder dient tot handhaving over te gaan door middel van toepassing van bestuursdwang, in het bijzonder door het opleggen van een last onder dwangsom, teneinde op korte termijn een einde te maken aan de strijdige situaties.

6. Gelet op de omstandigheid dat de hinder die verzoeker ervaart inmiddels jarenlang duurt en nu het nog steeds weinig concreet is wanneer de werkzaamheden zullen starten is de voorzieningenrechter thans wel van oordeel dat sprake is van voldoende spoedeisend belang. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter is daarnaast sprake van de situatie waarin nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, als bedoeld in artikel 8:86, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb). Om die reden zal hij onmiddellijk uitspraak doen in de beroepszaak.

7. De voorzieningenrechter stelt allereerst vast dat verweerder in het bestreden besluit aanneemt dat sprake is van overtredingen van de daarin vermelde artikelen uit de Bouwverordening, de Woningwet en het Bouwbesluit en hij derhalve bevoegd was om handhavend op te treden. Gelet op het algemeen belang dat is gediend met handhaving, moet in geval van overtreding van een wettelijk voorschrift in de regel van de bevoegdheid om met een last onder bestuursdwang of dwangsom op te treden gebruik worden gemaakt. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat er geen bijzondere omstandigheden bekend zijn op grond waarvan van handhavend optreden moet worden afgezien. Volgens verweerder weegt het belang van verzoeker om handhaving, gelet op het belang van een prettige woon- en leefomgeving, zwaarder dan het belang van derde-partij. Verweerder heeft echter besloten geen gebruik te maken van de bevoegdheid om op te treden met een last onder bestuursdwang of dwangsom. Verweerder heeft er voor gekozen om door middel van het voornemen tot intrekking van de verleende omgevingsvergunning derde-partij onder druk te zetten om de verbouwingswerkzaamheden binnen zes maanden te starten. In het verweerschrift heeft verweerder nader toegelicht dat uitvoering van bestuursdwang dan wel oplegging van een last onder dwangsom reparatoire sancties zijn die er op gericht zijn om een onrechtmatige situatie te beëindigen. De onderhavige situatie leent zich hier volgens verweerder niet voor. Er is sprake van een verleende omgevingsvergunning. Volgens verweerder kan geen last onder dwangsom opgelegd worden om derde-partij te bewegen om met een financiële prikkel te starten met de uitvoering van de (ver)bouw van het pand.

8. Verweerder heeft naar het oordeel van de voorzieningenrechter onvoldoende gemotiveerd waarom niet handhavend wordt opgetreden met een last onder bestuursdwang of dwangsom. Het kennelijke standpunt van verweerder, dat dat niet mogelijk zou zijn omdat sprake is van een verleende omgevingsvergunning danwel, zoals in het bestreden besluit wordt vermeld, die verleende omgevingsvergunning de overtredingen legaliseert, is niet juist. De omgevingsvergunning is immers verleend voor de verbouwing van het pand en niet voor de (legalisering van de) overtredingen van het Bouwbesluit en de redelijke eisen van welstand door de staat waarin het gebouw en de terreinen zich thans bevinden. De voorzieningenrechter kan verzoeker daarnaast volgen in zijn stelling dat intrekking van de verleende omgevingsvergunning geen effectief middel is om de overtredingen te doen beëindigen. Immers, in het niet denkbeeldige geval dat derde-partij er niet in slaagt om binnen de periode van zes maanden een start te maken met de bouwwerkzaamheden zal de omgevingsvergunning daadwerkelijk moeten worden ingetrokken. Zonder omgevingsvergunning kan er helemaal niet meer gestart worden met de (ver)bouwing van het pand waardoor verzoeker nog langer hinder zal ervaren.

9. De conclusie is dat het bestreden besluit om niet handhavend op te treden door middel van het opleggen van een last onder bestuursdwang of last onder dwangsom berust op een ondeugdelijke motivering. Daarmee is in strijd gehandeld met artikel 7:12 van de

Awb. Het beroep is gegrond. Verweerder dient een nieuw besluit te nemen op het bezwaar van verzoeker. Omdat bij deze uitspraak op het beroep is beslist, wijst de voorzieningenrechter het verzoek om voorlopige voorziening af. Ten aanzien van dat verzoek bestaat geen aanleiding voor een proceskostenvergoeding of vergoeding van het door verzoeker betaalde griffierecht.

10. De voorzieningenrechter veroordeelt verweerder in de door verzoeker in beroep gemaakte proceskosten. Deze kosten stelt de voorzieningenrechter op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht voor de door een derde beroepsmatig in het beroep verleende rechtsbijstand vast op € 1.068,- (1 punt voor het indienen van het beroepschrift, 1 punt voor het verschijnen ter zitting, met een waarde per punt van € 534,- en een wegingsfactor 1). Uit de gegrondverklaring volgt dat verweerder aan verzoeker het betaalde griffierecht ter hoogte van € 181,- dient te vergoeden.

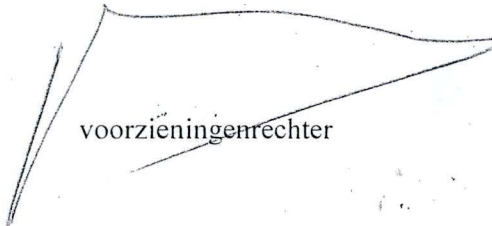
Beslissing

De voorzieningenrechter:

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- draagt verweerder op een nieuw besluit te nemen op het bezwaar met inachtneming van deze uitspraak;
- wijst het verzoek om voorlopige voorziening af;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten van verzoeker tot een bedrag van € 1.068,-;
- draagt verweerder op het betaalde griffierecht van € 181,- aan verzoeker te vergoeden.

Deze uitspraak is gedaan door mr. R.H. Smits, voorzieningenrechter, in aanwezigheid van mr. K.A. Linthout, griffier. De uitspraak is uitgesproken in het openbaar op 24 september 2021.

de griffier is buiten staat deze uitspraak te ondertekenen.

voorzieningenrechter

Een afschrift van deze uitspraak is verzonden aan partijen op:

27 SEP 2021

Bent u het niet eens met deze uitspraak?

Als u het niet eens bent met deze uitspraak voor zover daarbij is beslist op het beroep, kunt u een brief sturen naar de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State waarin u uitlegt waarom u het er niet mee eens bent. Dit heet een beroepschrift. U moet dit beroepschrift indienen binnen 6 weken na de dag waarop deze uitspraak is verzonden. U ziet deze datum hierboven.

ITK